RINA KENT

MINCIUNILE MONSTRULUI MEU

TRILOGIA MONSTER **CARTEA A DOUA**

Traducere din limba engleză de
ROXANA MIRICĂ

LEDA BAZAAR

UNU

Kiril

În prezent

CRED ÎN INSTINCT. NU DOAR CĂ MI-A SALVAT VIAȚA de nenumărate ori, dar m-a și ajutat să dezleg multe mistere.

În primii ani ai adolescenței, am început să intuiesc ce tip de tortură îmi pregătea tatăl meu. În acea perioadă, a început să-i folosească pe Konstantin și pe Karina ca să ajungă la mine, așa că m-am distanțat treptat, evitând să-i implic și pe ei în asta.

Momentul în care am fost răpit la 13 ani, chiar sub ochii lor, i-a îngrozit atât de tare, încât n-au putut dormi nopți la rând. Gărzile de corp i-au dus acasă, dar pe mine mă aș-tepta „antrenamentul special” pentru rezistența la tortură – un mic cadou de Crăciun de la dragul meu tată.

Și, chiar dacă tata voia doar să-i sperie, totul a scăpat de sub control și i-a traumatizat de-a binelea.

M-am întors acasă câteva zile mai târziu, cu vânătăi pe tot trunchiul și cu tăieturi adânci pe abdomen. Ca un psihopat desăvârșit, Roman se îngrijise ca nimic din tortura asta să nu-mi lase urme pe față.

Când Konstantin și Karina m-au îmbrățișat, mi-am mușcat buza, forțându-mă să-mi țin în frâu durerea. Au plâns până când au rămas fără lacrimi și în noaptea aceea s-au înghesuit amândoi în patul meu. Nici măcar Iulia n-a reușit să-l tragă pe Konstantin de lângă mine. A fost prima dată când au reușit să doarmă, după nopți întregi de teroare.

Eu însă nu am închis un ochi. Durerea nu-mi lăsa răgaz, iar mintea îmi rămânea în permanență trează, imposibil de redus la tăcere. După episodul ăla, somnul a devenit aproape imposibil. Eram mereu încordat, mereu în alertă, căutând o cale de scăpare pentru momentul în care aveam să fiu atacat din nou.

Atunci am înțeles că, dacă nu mă distanțez de frații mei, vor deveni victime colaterale în planurile bolnave ale tatălui meu.

De atunci am învățat să-mi ascult instinctul de fiecare dată când mă avertizează.

La fel ca acum.

Am știut că e ceva în neregulă din clipa în care Sașa a cerut trei zile libere. Prima problemă? Aproape că nu își folosește concediile, iar când se întâmplă, o face doar ca să stea cu Karina sau cu nenorocitul ăla de Maxim.

A doua? Faptul că pleca în Rusia special pentru vacanța asta mi-a confirmat suspiciunile.

Se întorcea la jegosul cu care vorbise la telefon acum șapte luni – cel căruia îi spusese că îi duce dorul și că se întoarce în curând.

Și n-a fost doar atât. Ca să nu pot afla cine e, a tras în dispozitiv și l-a distrus, apoi m-a amenințat că mă omoară dacă mă ating de puișorul ei iubit.

De unde știu că e rus? Pentru că a vorbit în rusă cu el atunci când i-a spus toate dulcegăriile alea de care n-aș fi crezut-o în stare.

N-am mai pomenit niciodată de amantul ei fiindcă știam că, dacă aș aduce vorba, s-ar închide imediat în spatele zidurilor sale. Totuși, asta nu înseamnă că am uitat de el.

Ba din contră, mi-a bântuit mintea în fiecare secundă, zi după zi. Ori de câte ori o fut, o fac mai tare și mai repede doar la simpla idee că are sentimente pentru altcineva.

În fiecare dimineață, îi privesc chipul și mă întreb dacă azi e ziua în care va alege să plece de lângă mine și să se întoarcă la el. Singura consolare e faptul că m-a urmat la New York cu un motiv, iar Sașa nu renunță niciodată până nu obține ce vrea.

Asta nu face parte din felul ei de a fi.

Chiar dacă nu știu ce urmărește, de când o am lângă mine n-am mai simțit nevoia să aflu… și poate că tocmai asta a contat cel mai mult.

Apoi însă mi-a cerut trei zile libere ca să-și vadă amantul în Rusia.

Primul impuls a fost s-o închid dracului în subsol, ca să nu-i mai treacă niciodată prin cap să mă părăsească. Și totuși, mi-am dat seama că pot folosi situația în favoarea mea.

E șansa perfectă nu doar să-l întâlnesc, ci și să-l scot din ecuație pentru totdeauna. În felul ăsta n-ar mai avea pe nimeni altcineva în afară de mine.

Când am lăsat-o la aeroport, am vrut să renunț la tot planul și aș fi făcut-o, dacă rămânea.

Am ajuns aproape s-o *implor* naibii să rămână – și tot a plecat.

L-a ales pe el în locul meu.

M-a împins cumva asta până la limita răbdării în timpul zborului? Categoric!

Chiar și Victor se uita la mine ca la un extraterestru, în ciuda eforturilor mele de a rămâne calm.

Inițial, plănuisem să vin singur, dar Victor – care e convins că s-a născut să fie umbra mea – a refuzat cu încăpățânare să rămână în urmă.

Și-a ținut întrebările pentru el când i-am spus că mergem în Rusia, dar asta doar pentru că l-am amenințat că îl arunc din avion dacă deschide gura.

Tot cheful mi s-a dus dracului în clipa în care am pus piciorul în Rusia și am aflat că Sașa își lăsase telefonul într-un dulap de bagaje din aeroport.

Știa că aveam să trimit pe cineva după ea și a renunțat la singurul mijloc prin care puteam să o urmăresc.

O las totuși să creadă că m-a păcălit, dar se înșală – acela nu e singurul dispozitiv de urmărire pe care îl am. Prevăzusem asta, prin urmare i-am pus un tracker în geantă și altul în căptușeala jachetei.

Îmi verific telefonul și văd că amândouă funcționează.

Se deplasează și, judecând după locație și după viteză, e clar că se află într-un vehicul, pe autostradă.

Iarna asta blestemată din Rusia mă lovește în față și aproape că mă îngheață de tot în drumul dintre avionul privat și mașina care ne aștepta așa cum stabilisem. E limpede că nu suntem deloc îmbrăcați pentru Mama Rusie, iar asta se vede. Până și maxilarul lui Victor se încleștează sub înțepăturile frigului.

Zăpada grea îmi albește jacheta în doar câteva secunde, iar când intrăm în mașină e deja udă leoarcă. O dau jos și trimit locația live către GPS-ul din fața lui Victor.

— Urmărește ținta aia și n-o pierde din ochi!

Victor mă privește prin oglinda retrovizoare.

— Îmi spui și mie de ce suntem în Rusia și pe urmele cui dracului mergem?

— Nu! Faci ce-ți spun sau cobori acum și mă ocup eu.

— Kiril…

— E personal, și asta e tot ce trebuie să știi. Îți jur pe ce vrei tu, Victor, că, dacă pierdem ținta aia, o să te las să îngheți pe marginea drumului!

Mijește ochii, de parcă ar vrea să întindă coarda și mai mult, dar până la urmă își dă seama că nu e momentul și pornește mașina.

Între timp, eu încerc să-mi stăpânesc nervii și verific în continuare locația de pe smartwatch.

La un moment dat, Sașa se oprește și începe să se miște mai lent – probabil pe jos –, apoi, după câteva minute, viteza îi crește din nou.

Interesant!

Folosește mijloace de transport diferite. Repetă schema, doar ca să nu poată fi urmărită.

Faptul că se dă peste cap în halul ăsta doar ca să-l protejeze pe amantul ei nenorocit mă orbește de furie.

Desigur, ar putea fi aici ca să se vadă cu un membru al familiei, dar, conform fișei ei militare, e orfană. A pomenit de familie o singură dată, atunci când eram la saună, și nici atunci nu a rostit vreun nume.

Singura altă posibilitate e nenorocitul ăla cu care se culcă.

Îmi împing ochelarii mai sus pe nas și îmi sprijin bărbia în pumn.

E absurd că pot simți așa ceva pentru vreo persoană, cu atât mai mult pentru o fată despre care nu știu aproape nimic.

Sașa ar trebui să fie doar o parteneră de sex. O femeie care se supune și cedează complet sub dominația mea.

Și totuși, nu e doar atât.

N-am nici cea mai mică idee de ce Sașa e specială pentru mine, dar știu că e.

E al dracului de specială!

M-ar omorî ideea s-o las să se vadă din nou cu amantul ei înainte să înțeleg ce se ascunde în spatele acestor emoții care mă rup în două.

Continuăm să o urmărim mai bine de două ore, până când se oprește. Apoi pare că aleargă spre ceva ce pe hartă ar putea fi un câmp imens. Dacă am dedus corect, până acum a folosit cel puțin patru mijloace de transport.

Când ajungem, e deja înaintea noastră cu vreo jumătate de oră. N-o pot urmări pe jos, fiindcă aș pierde-o din vedere. Mai exact, i-aș permite să se întâlnească din nou cu cretinul ăla fără ca eu să fiu de față.

— Adu-mi un snowmobil! îi cer lui Victor.

— S-ar putea să dureze puțin…

— Nu mă interesează! Ocupă-te!

Victor iese din mașină, dar apoi își vâră din nou capul pe geam.

— Poftim? izbucnesc.

— Dacă ai fi femeie, aș zice că ai sindrom premenstrual, dar nu ești… așa că nu știu cum aș putea să cataloghez comportamentul ăsta.

— Atunci, nu mai încerca! Fă ce ți-am cerut!

Mă fixează o clipă, de parcă ar vrea să se asigure că sunt același om pe care îl cunoaște de-o viață, apoi clatină din cap și în cele din urmă se duce să se facă util.

Îi ia 15 minute să-mi aducă un snowmobil – timp pe care nu-l am la dispoziție –, dar Sașa încă pare să alerge, așa că pot s-o ajung din urmă.

Victor îmi aruncă o haină albă, groasă, și o pereche de pantaloni termoizolanți. Mă schimb pe fugă, îmi pun ochelarii de zăpadă și urc pe snowmobil.

Garda mea de corp prinde ghidonul fără să clipească.

— Conduc eu!

— Nu! Tu rămâi aici până mă întorc!

— Nu te las să pleci singur în mijlocul pustietății.

— Nu ești în măsură să decizi. Să nu te ții după mine!

— Dar…

— E un ordin, Victor. Așteaptă aici!

Se încordează, părând mai înalt și mai impunător decât a fost vreodată. N-a suportat niciodată să fie separat de mine, indiferent de motiv. Victor chiar crede că singurul lui scop pe lumea asta este să mă țină în viață, iar dacă ar eșua, n-ar mai avea niciun rost.

— Nu e nimic periculos, îi spun într-o încercare jalnică de a-l mai domoli, dar nu-i aștept răspunsul și întrerup transmisia GPS a mașinii.

Dacă n-aș face-o, ar urmări semnalul până m-ar găsi și ar insista să ne întoarcem imediat la New York.

După ce mă asigur că doar eu mai am semnalul de urmărire, urc pe snowmobil și țâșnesc ca un glonț prin zăpadă.

Îmi ia cam 15 minute să ajung la ea, dar Sașa s-a oprit la numai cinci minute după ce am pornit.

Locația ei rămâne fixă chiar în mijlocul câmpului imens prin care a fugit mai devreme, iar zona pare complet pustie. Credeam că se îndreaptă spre un sat din apropiere, dar nu pare să fie cazul.

Apăs pe accelerație și încep să urc dealul care mă desparte de câmp. Când ajung în vârf, zăresc un depozit. Construcția seamănă îngrozitor de mult cu hala în care oamenii mei au murit în ultima noastră misiune militară.

Sunt genul de om care și-a urmat mereu instinctele. Asta, în combinație cu reflexele rapide, m-a salvat de nenumărate ori de la moarte.

Iar acum instinctul îmi urlă să mă întorc și s-o iau în direcția opusă – dar n-o fac.

Pentru că asta ar însemna s-o las pe Sașa cu amantul ei, iar opțiunea asta… pur și simplu nu există.

Totuși, priveliștea care mi se înfățișează în fața ochilor mă face să-mi pun la îndoială toate motivele pentru care mă aflu aici.

Nu departe de depozit, câțiva bărbați îmbrăcați în negru stau cu fețele acoperite de cagule, ca într-un film sângeros cu teroriști.

Cu toții au puști atârnate pe piept, în afară de unul singur, care ține un pistol.

Chiar dacă poartă un palton diferit și chipul îi e ascuns, știu că e Sașa. I-am dat pistolul ăla imediat după ce am ajuns la New York, iar ea a zgâriat un „S” pe mâner, fiindcă semăna prea mult cu arma lui Maxim și nu voia să le încurce.

Toate alarmele din mintea mea se declanșează dintr-odată și toate urlă același lucru: „Fugi!”

Întrebările îmi năvălesc în minte una după alta. În primul rând, cine naiba sunt oamenii ăștia? Ce legătură are Sașa cu ei? Și, mai ales, de ce dracu’ am senzația că e o capcană?

Pentru că e o capcană, tâmpitule!

Întorc brusc snowmobilul, dar e prea târziu. Bărbatul de lângă Sașa apasă pe trăgaci.

Durerea îmi explodează în piept, iar ghidonul îmi scapă din mâini. Mă rostogolesc la vale cu tot cu snowmobil și mă dau de două ori peste cap.

Futu-i!

Încerc să-mi stăpânesc căderea, dar e imposibil pe o pantă atât de abruptă. Durerea îmi erupe din rană, însă nu cred că glonțul mi-a nimerit vreun organ vital.

— Nu!

Strigătul ei răgușit sfâșie aerul chiar în clipa în care un alt glonț mă lovește în piept. Încă o dată.

De data asta, îmi pierd orice urmă de control.

Mă prăbușesc și mă rostogolesc, iar vederea mi se încețoșează într-un roșu tulbure. Nu din cauza rănii. Nici pentru că sunt, probabil, pe cale să mor.

Ci pentru că înțeleg, în sfârșit, că Sașa m-a adus aici pentru ca acei bărbați – oricine ar fi ei – să mă execute.

M-a trădat.

Băga-mi-aș!

Sașa chiar *m-a trădat*.

Simt cum puterea mă părăsește, iar lumea din jur se stinge, înghițită de întuneric.

DOI

Sașa

SCENA ÎNCEPE CA ȘI CUM S-AR DERULA CU ÎNCETINITORUL, dar într-o secundă totul scapă de sub control. Prea repede. Prea brutal.

Prea… ireal.

E ciudat cum unele momente par să curgă într-un ritm cu totul diferit, deși se întâmplă în același timp.

O clipă, chiar cred că visez. Poate că e încă unul dintre coșmarurile acelea nesfârșite în care îi pierd iar și iar pe oamenii la care țin cel mai mult.

Asta ar fi o explicație plauzibilă, nu?

Bărbatul care se rostogolește în zăpadă, lovit pentru a doua oară de glonț, nu are cum să fie Kiril.

Pur și simplu… *nu are cum*.

Când trupul lui masiv se oprește la baza dealului, simt cum și inima mi se oprește o clipă. Apoi, într-o fracțiune de secundă, inima îmi pornește din nou în galop și aproape că îmi sare din piept.

Ăsta nu e un coșmar și nici vreo iluzie crudă a imaginației mele. Situația asta e reală. Se întâmplă chiar acum, chiar în fața mea.

Unchiul Albert ridică pușca, dar, înainte să apuce să tragă glonțul fatal, mă arunc în fața lui.

Picioarele îmi tremură și o singură idee îmi răsună obsesiv în minte: ce te face să crezi că primul sau al doilea glonț n-au fost deja letale?

Cel mai probabil, Kiril e mort…

Nu! Îmi alung ideea ăsta din cap, îmi smulg cagula de pe față și o arunc în zăpadă, iar buza de sus mi se ridică involuntar într-un mârâit.

— Dă-te din drum, Sașa! poruncește unchiul cu o voce care nu-l caracterizează.

Tata era cel care vorbea așa, pe un ton autoritar – nu cu noi, ci cu cei care lucrau pentru el. Unchiul Albert n-ar fi ridicat vocea niciodată.

Îl privesc de parcă l-aș vedea pentru prima oară, ca și cum n-ar mai fi același unchi pe care l-am cunoscut în toți cei 21 de ani ai mei.

Încearcă să mă împingă într-o parte. Mă împotrivesc cu toată forța și, spre surprinderea mea, reușesc să-l fac să se clatine în zăpadă.

— Încetează! strig, iar vocea mea sugrumată se pierde în golul rece din jur.

— Ce vrei să zici cu „încetează”? mă întreabă unchiul Albert, făcând un pas spre mine. El e omul responsabil pentru moartea familiei noastre, Sașa.

Clatin din cap în mod repetat.

— Nu cred așa ceva…

— De ce dracului n-ai crede?

— Pentru că nu cred și gata! izbucnesc, înfigându-mi degetul în pieptul lui. O să obțin ajutor pentru el și, dacă încerci să mă oprești, nu știu cum o să reacționez. Te avertizez. Dacă nu vrei ca unul dintre noi să moară astăzi, *nu* mă opri, unchiule!

Nu mai aștept să-mi dea un răspuns și o rup la fugă prin ninsoare. Bocancii mi se înfig în zăpadă, mă împiedic și cad în genunchi, dar mă ridic într-o clipă și alerg spre Kiril. Mă aștept ca unchiul Albert să mă înșface de mână sau să-mi poruncească să mă opresc, însă nu se întâmplă nimic din toate astea.

Alerg mai repede decât am alergat vreodată. Mai repede decât la antrenamente, în misiuni, în orice situație limită. O forță pe care n-o pot controla mă cuprinde, iar tot ce am în minte este să ajung la Kiril.

Mi se pare că trece o eternitate până ce ajung suficient de aproape ca să-l ating. Trupul lui masiv zace în zăpadă, cu fața în jos. Peste tot sunt stropi de sânge care se preling în dâre roșii. Greața îmi urcă în gât, iar inima mi se rupe în bucăți.

Nu diferă cu nimic de senzația pe care am avut-o atunci când am priceput, acum patru ani, că verii mei muriseră chiar deasupra mea. O secundă, rămân nemișcată, incapabilă să reacționez. Nările mi se umplu de mirosul metalic al sângelui, iar inima mi se strânge dureros în piept când îl văd întins acolo, fără să se miște.

Cad în genunchi lângă el, îl prind de umăr și îl răsucesc spre mine. Îmi scapă un oftat scurt când văd gaura uriașă din piept și haina albă, îmbibată în sânge. Barba scurtă îi întunecă obrajii, prea aspră și prea închisă pentru pielea lui care

se face tot mai palidă. Cu degetele care îmi tremură necontrolat, ating sângele ce i-a țâșnit din gură.

A… a scuipat sânge?

Doamne… nu!

Te rog… *nu*!

Îmi duc mâna sub nasul lui și o țin acolo, așteptând cu sufletul la gură orice semn de viață.

Privind în ansamblu, timpul în care aștept e nesemnificativ, dar pentru mine pare o veșnicie. Cu fiecare clipă în care nu-i simt respirația, inima îmi bate tot mai tare.

Simt gust de sare și abia atunci îmi dau seama că plâng în hohote. Mâna îmi tremură fără oprire, iar imaginea sângelui din fața mea îmi întoarce stomacul pe dos. Nu pentru că aș fi sensibilă, ci pentru că e sângele lui Kiril.

A pierdut enorm de mult sânge.

Simt o fărâmă de respirație, atât de slabă, încât pare că nici n-ar fi. Nu e mult, dar e tot ce-mi trebuie. Rup o bucată din tricou și o apăs pe rană într-o încercare zadarnică de a opri sângerarea. Mă gândesc să-l ridic și să-l duc până la snowmobilul blocat la mijlocul dealului, dar mi-e teamă să nu-i agravez rănile.

Așa că îl ridic ușor și mă ghemuiesc în spatele lui, ca să-i sprijin trupul de al meu. Îi trec brațele peste ale mele și încerc să-l ridic.

Mă prăbușesc imediat.

E imposibil!

Nu doar că pe lângă mine e uriaș, dar faptul că e inconștient îi îngreunează corpul într-un mod aproape imposibil de gestionat.

Dacă procedez așa, n-am nicio șansă să-i acord ajutor la timp.

Renunț la idee și îl întind pe spate, apoi îl apuc de glezne și încep să-l târăsc prin zăpadă. În felul ăsta nu-i voi agrava rănile. Totuși, e cumplit de greu. Kiril e numai mușchi, iar panta e atât de abruptă, încât simt cum îmi iau foc picioarele și îmi tremură necontenit, gata să cedeze.

Cu toate astea, nu mă opresc deloc. Fac doar scurte pauze ca să mă asigur că nu-i lovesc capul de vreo denivelare. În clipa în care ajung în sfârșit la snowmobil, îl las jos și îi așez cu grijă picioarele pe zăpadă. Apoi, cu o forță aproape inumană, reușesc să răstorn vehiculul și să-l trag lângă el.

Inima mi se strânge și se rupe în bucăți atunci când îi văd rana imensă din piept, dar nu-mi permit nicio clipă de ezitare.

Eu sunt singura care îi poate acorda ajutor.

Trebuie să-l salvez!

Gândurile astea îmi dau puterea de care am nevoie și reușesc să-l urc pe snowmobil.

Încerc să-l țin drept în timp ce mă așez în fața lui, lipindu-i trupul de al meu pentru mai multă stabilitate. Apoi îmi înfășor geaca în jurul taliei noastre și o strâng bine. Voi merge cât pot de repede. Nu-mi pot permite să-l pierd pe drum.

După ce mă asigur că e bine fixat, caut pe GPS cel mai apropiat spital și pornesc snowmobilul la viteză maximă. Ignor vuietul celorlalte snowmobile care mă urmăresc. Probabil că e vorba de unchiul Albert și de oamenii misterioși pe care i-a adus cu el.

Nu-mi pasă, iar asta nu-i o vorbă aruncată în vânt. Dacă îndrăznește să mă oprească să-l ajut pe Kiril, lucrurile vor degenera rapid.

Îmi ia 30 de minute să ajung la spital, și asta doar pentru că am forțat vehiculul la limită, aplecându-mă peste Kiril ca să-l susțin și să nu cadă.

Sunt gata să intru cu snowmobilul direct prin ușă, dar câteva asistente ies în fugă din clădire cu targa și cu echipamentul. Încerc să le ajut să-l ridice, dar ele mă dau la o parte fără menajamente. Știu exact ce au de făcut.

Un doctor îi așază o mască de oxigen pe față, iar în secunda următoare alergăm cu toții pe coridorul alb și deprimant.

— Are două plăgi de glonț în piept, le spun cu o voce clară, pe care aproape că n-o recunosc. A căzut la vale și a pierdut o cantitate mare de sânge.

Doctorul strigă spre asistente câteva instrucțiuni, apoi se urcă pe targă, îl încalecă pe Kiril și începe să-i taie haina.

Mi se pune un nod în gât când văd cele două găuri de glonț din care țâșnește sângele. Una e mai sus, iar cealaltă sângerează mai abundent, înroșindu-i abdomenul și tatuajele.

Doamne…

Acolo e… inima lui?

Încerc să merg cu ei până la capăt, dar asistentele mă opresc și mă roagă să aștept afară. În clipa în care ușa camerei de urgență se trântește, genunchii mi se înmoaie și alunec pe podeaua rece, cu lacrimile și sângele șiroind pe dalele albe.

Îmi ridic mâinile murdare și le privesc, iar contrastul brutal dintre roșul sângelui și lumina fluorescentă mă lovește în ochi. Prin pelicula de lacrimi totul se destramă, iar modul brutal în care simt cum realitatea îmi fuge printre degete mă paralizează.

În timp ce-mi privesc mâinile însângerate, îmi revine în minte ultima discuție cu Kiril – în mașină, când m-a lăsat la aeroport.

Îi simt și acum gustul pe buze – felul în care m-a sărutat ca niciodată până atunci, de parcă ar fi vrut să-mi răstoarne lumea și să scoată la lumină fiecare sentiment adânc și tulbure pe care îl am pentru el.

Dacă aș putea da timpul înapoi, la clipa în care m-a rugat să nu plec, aș fi rămas.

Aș fi făcut să fie altfel.

Oricât mi-aș dori, nu pot schimba nimic, iar adevărul crud rămâne același: Kiril se luptă acum cu moartea din cauza mea. Are o gaură în inimă pentru că eu am fost suficient de proastă să cred că vin aici pentru Babușka și că aș putea evita să fiu găsită. Ca și cum m-ar fi pierdut vreodată din ochi.

Eu sunt motivul pentru care el e acolo, iar asta îmi sfâșie inima – acea inimă pe care, înainte de Kiril, o credeam moartă de multă vreme. O inimă pe care am ignorat-o în goana mea după răzbunare și pe care am tratat-o ca pe ceva lipsit de importanță. Kiril e cel care a readus-o la viață și i-a purtat de grijă până când a învățat să bată din nou.

Și ideea că, indirect, eu i-am răsplătit totul cu două gloanțe în piept mă face să vreau să-mi smulg pielea de pe mine și să țip până rămân fără aer.

— Ai de gând să-mi explici ce crezi că faci, Sașa?

Vocea tăioasă a unchiului meu destramă tăcerea și mă trage cu forța înapoi la realitate. Îmi șterg lacrimile cu dosul palmei, mă ridic și mă întorc spre el.

Încă poartă hainele de luptă, dar nu are nicio armă la vedere. În plus, și-a dat jos cagula de pe față.

— Poate vrei să-mi explici ce făceai *tu*, unchiule. Cum ai putut să te folosești de mine ca să-l aduci pe Kiril aici?

— Ai fi venit dacă ți-aș fi spus care e planul?

— Nu!

— Deci asta e explicația ta. Te apropii de Morozov, dar îți ignori complet propriile emoții… iar asta nu e bine deloc. Oricine intră sub acoperire trebuie să fie extrem de atent să

nu lase ținta pe care o urmărește să-i intre pe sub piele. Nu mai e nevoie să-ți spun că ai eșuat, Sașa.

— Mă doare fix în cur!

E prima oară când înjur în fața unchiului meu, dar nu-mi pasă nici cât negru sub unghie.

— Cum ai putut…? Cum ai știut că o să mă urmărească?

— Nu aveam certitudinea asta, până când l-am văzut urcând în avionul lui privat imediat după ce al tău decolase. Nu e o coincidență, iar un om ca el nu face nimic la voia întâmplării.

— Tu… tu ai spioni la New York?

— Am spioni peste tot.

— Atunci, spune-mi ce faci, unchiule! Cine erau oamenii ăia de mai devreme? Ce se întâmplă?

— Ți-am spus deja ce se întâmplă. Ne răzbunăm pe cei care ne-au anihilat familia. Mai bine zis, eram aproape să o facem înainte să-l duci tu la spital și să mă amenințe că unul dintre noi o să moară dacă intervin.

— Pentru că nimic din ce spui nu are sens!

Mă încordez din cap până în picioare și mă apropii de el atât de mult, încât îi simt respirația pe față.

— Cum ar putea Kiril să fie responsabil pentru masacru? Tatăl lui a fost cel care a intrat în casa noastră!

— Iar Kiril a fost cel care a conceput planul de a ne șterge de pe fața pământului.

O secundă, picioarele mi se înmoaie și clatin ușor din cap.

— Nu… nu e adevărat! Kiril era în armată în momentul atacului.

— Distrugerea familiei noastre a fost ultima lui misiune înainte să se înroleze.

— Ai vreo dovadă?

— Încă nu, dar nici nu-mi trebuie. La început, am crezut că Roman pusese totul la cale, însă lucrurile nu se legau. Nu era chiar atât de viclean. În plus, nu tu mi-ai zis că el era mintea din spatele succesului tatălui său înainte să plece în armată? Atunci am început să sap mai adânc și am descoperit că el era cel responsabil pentru fiecare operațiune reușită a lui Roman din ultimii zece ani – fie în Rusia, fie în State.

Continui să dau din cap, cu inima bătându-mi atât de nebunește, încât sângele îmi vuiește în urechi.

— Te minți singur, unchiule. Încerci doar să găsești pe cineva vinovat, iar Kiril a fost primul care ți-a ieșit în cale.

— Iar tu refuzi să vezi adevărul, Sașa. Știi foarte bine, în adâncul tău, că el e făptașul.

— Am spus că nu!

— Sașa…

— Nu e el. O să aștept să se trezească și o să-l întreb eu direct.

— Și ai de gând să te dai singură de gol?

— Nu-mi pasă!

Unchiul nu știe că el a aflat deja că sunt femeie… și așa vreau să și rămână.

— Bunica ta n-o să fie deloc mulțumită, zice el, vizibil iritat. Așteaptă vești despre moartea lui, iar dacă descoperă că ai intervenit, o să…

— Ce-o să facă? O să mă pedepsească? N-are decât să facă ce vrea! Oricum, nu mai înseamnă nimic pentru mine. Am trecut prin iad pentru familia asta, iar voi… voi ați ales să vă *folosiți* de mine. Bag mâna în foc că nici măcar nu e bolnavă și că totul a fost o înscenare!

— Sașenka…

Își întinde o mână spre mine, dar eu mă trag înapoi.

— Nu mai sunt Sașenka ta după ce te-ai folosit de mine, nenorocitule! M-ai împins, chiar dacă indirect, să trag două gloanțe în pieptul bărbatului care m-a salvat când eram pe punctul să mor. Tu nu erai acolo, unchiule. El era. El m-a cărat și m-a dus la medici. El mi-a *salvat* viața.

— După ce îți omorâse întreaga familie.

— Ți-am spus că nu cred asta!

— Nu gândești limpede acum, dar lasă! O să discutăm despre asta. Hai cu mine să-i vezi pe mama și pe Mike!

— Nu acum.

Rămân cu ochii ațintiți la ușa camerei de urgență.

— Nu plec până nu știu că e bine.

— Ce-i cu fixația asta a ta pentru Kiril? mă întreabă, mijind ochii. E ceva ce ar trebui să știu?

— Nu, îi răspund, indicându-i ieșirea. Acum pleacă, unchiule! Nu ai ce căuta aici.

Își încleștează maxilarul, probabil iritat de felul în care i-am vorbit, dar acum ăsta e ultimul lucru care mă mai interesează.

După ce pleacă, rămân încremenită, fără să-mi pot lua privirea de la ușă.

Trei ore întregi se scurg până când doctorul apare în sfârșit, cu chipul sleit de oboseală și spatele încovoiat, de parcă ar fi pierdut o bătălie.

Picioarele abia mă mai țin, iar vederea mi se începțoșează de la lacrimi. Cu o voce atât de stinsă, încât nici eu nu știu dacă se mai aude, îi șoptesc:

— Cum…?

Doctorul, vorbind cu un accent ușor provincial, îmi răspunde:

— Am reușit să scoatem gloanțele, dar unele fragmente i-au atins inima și i-au afectat arterele fine. A pierdut și foarte mult sânge. Am făcut tot ce ne-a stat în putere, dar de acum înainte… depinde doar de el. Îl mutăm la Terapie Intensivă. Următoarele 24 de ore vor fi decisive. Atunci vom ști dacă va supraviețui sau dacă va intra în comă.

Continuă să vorbească despre incident și despre obligația de a anunța autoritățile, dar eu nu-l mai ascult. După ce dispare din vedere, mă sprijin de perete și izbucnesc într-un plâns atât de dureros, încât simt că și inima mea sângerează odată cu a lui Kiril.

Ce-am făcut?